

La mănăstirea Vatopedu din Sfântul Munte Athos toți ortodocșii se simt ca acasă (Ρουμανικά, Romanian)

[Ξένες γλώσσες / Române](#)

Gheorghe Fecioru

Întemeiată încă din timpul Sfântului Constantin cel Mare, mănăstirea Vatopedu a fost distrusă și refăcută de mai multe ori de-a lungul istoriei. După incendierea ei de către pirații arabi la începutul veacului al X-lea, este refăcută de trei nobili bizantini trimiși aici de către Sfântul Atanasie Athonitul, astfel că prima atestare documentară o avem de la 985, când apare semnătura starețului mănăstirii Vatopedu într-un document al protosului Sfântului Munte. Din acea vreme și până astăzi, Lavra Vatopedului ocupă al doilea loc în ierarhia mănăstirilor Muntelui Athos, după mănăstirea Marea Lavră.

În acești mai bine de o mie de ani de viață monahală, mănăstirea a trecut prin mai multe perioade de înflorire, dar și de decădere și de pustiire, cauzate în primul rând de marile invazii ale piraților și ale turcilor, dar și de persecuțiile puterilor catolicizante. De pildă, după falsa unire a ortodocșilor cu catolicii de la Lion (1271), monahii Sfântului Munte au avut mult de suferit din cauză că nu au primit această mincinoasă unire impusă cu forța: starețul mănăstirii Vatope-du, împreună cu mai mulți monahi au fost schin-giuțiți, spânzurați sau înecați în mare. Tot atunci, mai multe mănăstiri athonite au fost pustiite.

Cea mai mare înflorire a cunoscut-o Vatopedu în vremea când principele Serbiei Simeon și fiul său, Sava, au fost închinovați aici. Prezența acestor sfinți, dar și a altor părinți îmbunătățiți, a făcut ca mănăstirea să aibă în acea vreme peste 800 de călugări, devenind astfel una dintre cele mai mari Lavre ale Ortodoxiei.

Este greu ca în doar câteva pagini să surprinzi istoria atât de bogată a Vatopedului, care s-a împletit în mare măsură cu istoria întregii Biserici Ortodoxe, și mai ales a poporului grec, iar din secolul al XX-lea și a statului Elen. Monahi care au viețuit o perioadă aici au ajuns mari ierarhi și luminători ai popoarelor ortodoxe, cum au fost Sfântul Iosif de la Partoș, Sfântul Gheorghe de la Cernica, Sfântul Nifon al Constantinopolului, Sfântul Grigorie Palama și alții, 68 de sfinți recunoscuți de Biserică și cu mult mai mulți, pe care numai Dumnezeu îi știe.

Înflorirea duhovnicească din ultimele decenii

Un reper important al istoriei recente a mănăstirii este venirea, în 1987, a unui grup de monahi de la Nea Sikiti, avântul în frunte pe Gheronda Iosif Spileotul (astazi Iosif Vatopedinul), ucenic al Cuviosului Iosif Isihastul, cel de la care a plecat o adevărată renaștere duhovnicească și isihastă în Sfântul Munte. ([περισσότερα...](#))